

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Ryby a soudkyň Mgr. Ivety Postulkové a JUDr. Ludmily Sandnerové ve věci

žalobce: **British American Tobacco (Czech Republic), s.r.o.**, IČO 61775339
sídlem Karolinská 654/2, 186 00 Praha 8
zastoupený daňovou poradenskou společností Rödl & Partner Tax,
k.s.
sídlem Platněřská 191/2, 110 00 Praha 1
proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 12. 2016 č. j. 54306/16/5200-11433-702459,

takto:

- I. Rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze dne 8. 12. 2016 č. j. 54306/16/5200-11433-702459 se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku zaplatit žalobci na náhradu nákladů řízení částku 15 342 Kč do rukou jeho zástupce společnosti Rödl & Partner Tax, k.s.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze (dále též „*městský soud*“) se žalobce domáhá zrušení rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze dne 8. 12. 2016 č. j. 54306/16/5200-11433-702459, jímž byl dodatečný platební výměr na daňovou ztrátu z příjmů právnických osob za zdaňovací období od 1. 1. 2008 do 31. 12. 2008 ze dne 22. 4. 2011 č. j. 128061/11/003513104531 (dále též „*dodatečný platební výměr*“) vydaný Finančním

úřadem pro Prahu 3 (dále též „*správce daně*“) ve výši penále z původních 5% z dodatečně snížené daňové ztráty v částce 829 339 Kč podle § 37b odst. 1 písm. c) zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*ZSDP*“), ve spojení s § 264 odst. 13 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*daňový řád*“), změněn na novou 1% výši z dodatečně snížené daňové ztráty v částce 165 867 Kč podle § 251 odst. 1 písm. c) daňového řádu ve spojení s čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod.

2. Dodatečným platebním výměrem, jako prvostupňovým rozhodnutím, správce daně doměřil žalobci daňovou ztrátu z příjmů právnických osob za uvedené zdaňovací období roku 2008 nižší o částku 16 586 792 Kč stanovenou na základě dodatečného daňového přiznání k dani z příjmů právnických osob ze dne 20. 12. 2010 č. j. 233509/10/003513104531 (dále též „*dodatečné daňové přiznání*“), nově stanovil daňovou ztrátu v částce 242 662 632 Kč oproti původní známé daňové ztrátě z daňového přiznání ze dne 30. 6. 2009 č. j. 136593/09/003513104531 v částce 259 249 424 Kč, současně neuznal žalobci uplatnění úroků ze smlouvy o revolvingovém úvěru uzavřené mezi žalobcem a společností B.A.T. International Finance p.l.c. (dále též „*BATIF*“) s povinností úhrady penále ve výši 5% z dodatečně snížené daňové ztráty v částce 829 339 Kč.
3. Proti napadenému rozhodnutí směřuje podaná žaloba. Předmětem sporu mezi žalobcem a žalovaným je podle žalobce posouzení toho, zda byla žalobci uložena povinnost uhradit penále ve výši 165 867 Kč v souvislosti s doměřením daňové ztráty z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2008 na základě jím podaného dodatečného daňového přiznání v souladu se zákonem.
4. Žalobce v jediném žalobním bodu nesouhlasí se žalovaným, který žalobci odmítl aplikovat § 251 odst. 4 daňového řádu, jelikož výsledná částka daně uvedená v dodatečném daňovém přiznání žalobce se neshodovala s výslednou částkou daně stanovenou v dodatečném platebním výměru. Podle žalobce měl žalovaný v předmětné věci aplikovat § 251 odst. 4 daňového řádu, vzhledem k tomu, že řízení o doměření daňové ztráty bylo zahájeno dodatečným daňovým přiznáním z podnětu žalobce, a nikoli z moci úřední. Správce daně podle žalobce rozhodl o povinnosti úhrady penále, přestože vystavil dodatečný platební výměr na základě dodatečného daňového přiznání, v něm žalobce přiznal položku zvyšující základ daně. Rozdíl mezi daní tvrzenou v dodatečném daňovém přiznání žalobce a daní stanovenou dodatečným platebním výměrem vznikl neuznáním správce daně položky snižující základ daně (úroky z úvěrů od společnosti BATIF), správce daně nesouhlasil s žalobcovou interpretací § 25 odst. 1 písm. w) ZDP, neodhalil pochybení žalobce nad rámec dodatečného daňového přiznání.
5. Podle žalobce pokud se poslední známá daň zvyšuje na základě dodatečného daňového přiznání daňového subjektu, povinnost uhradit penále nevzniká. Penalizují se pouze případy, kdy správce daně bez přičinění daňového subjektu odhalí přiznání daně v nesprávné výši. Žalobce z hlediska možnosti uložit penále považuje za rozhodné, zda daňová ztráta byla doměřena „*podle dodatečného daňového přiznání*“ a z „*částky, která je v něm uvedena*“ (podle § 251 odst. 4 daňového řádu). Tyto pojmy vymezují rozsah výjimky a lze je vyložit dvěma způsoby. Podle prvního výkladu použitého v napadeném rozhodnutí se sankce neuplatní při doměření daně ve výši shodné s výší daně tvrzené v dodatečném daňovém přiznání. Ust. § 251 odst. 4 daňového řádu přitom nezmiňuje, že by uvedená částka musela být představována pouze konečnou výší daně. Podle druhého výkladu se vylučují z penalizace případy doměření daně na základě údajů deklarovaných

v dodatečném daňovém přiznání. Tento výklad podle žalobce vhodněji reflektuje účel penále, kterým je motivace k dobrovolnému přiznání pochybení prvotního přiznání daně. Mělo být proto rozhodující, že daňový subjekt dobrovolně dodatečně přiznal částku, která měla být uvedena v řádném daňovém přiznání. Nemělo být rozhodující, jaký výsledný základ daně a daň daňový subjekt v dodatečném daňovém přiznání uvedl. V případě dodatečného daňového tvrzení povinnost úhrady penále *ex lege* vznikat nemá (§ 251 odst. 4 daňového řádu). Žalobce byl potrestán za to, co sám přiznal a tvrdil. Při aplikaci druhého výkladu by se žádná sankce neuplatnila, neboť správce daně zvýšil daň v souladu s tvrzením žalobce, a položku snižující základ daně vyloučil pouze z důvodu odlišného právního názoru. V důsledku tohoto vznikl rozdíl mezi výslednou daňovou ztrátou dodatečně tvrzenou a doměřenou, který správce daně mechanicky penalizoval. Daňová ztráta byla doměřena podle jen dodatečného daňového přiznání žalobce. Umožňuje-li zákonná úprava vícero výkladů, je na místě upřednostnit výklad *in dubio mitius*. Žalobce odkazuje na systematiku daňového řádu, na důvodovou zprávu k daňovému řádu, na nález Ústavního soudu ze dne 13. 8. 2002 sp. zn. Pl. ÚS 3/02, či na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 11. 2015 č. j. 4 Afs 210/2014-57.

6. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě navrhuje odmítnutí, popř. zamítnutí, žaloby jako nedůvodné. O námitce, že žalobci nemělo být podle § 251 odst. 4 daňového řádu vůbec uloženo penále, již pravomocně rozhodl městský soud v rozsudku ze dne 29. 7. 2016 č. j. 10 Af 2/2012-50. Žalovaný navrhuje proto odmítnutí žaloby podle § 46 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) z důvodu překážky věci rozhodnuté. Pro případ, že by se soud neztotožnil s námitkou pro odmítnutím žaloby, odkazuje žalovaný na odůvodnění napadeného rozhodnutí, kterým v souladu se závazným právním názorem z rozsudku městského soudu ze dne 29. 7. 2016 č. j. 10 Af 2/2012-50 snížil žalobci penále na částku 165 867 Kč, tj. 1% z dodatečně snížené daňové ztráty podle § 251 odst. 1 písm. c) daňového řádu. Poukazuje na závěry městského soudu, že správce daně v dodatečném platebním výměru nesnížil poslední známou daňovou ztrátu podle dodatečného daňového přiznání; ustanovení § 251 odst. 4 daňového řádu se proto neuplatní. Námitku, že penále nemělo být žalobci vůbec uloženo, vypořádal žalovaný na str. 7 a 8 napadeného rozhodnutí souladně s právním názorem zavazujícího rozsudku městského soudu.
7. Žalobce v replice ze dne 28. 3. 2017 nesouhlasí s odmítnutím žaloby pro překážku věci rozhodnuté. Totožnost věci nemůže založit skutečnost, že městský soud již jednou otázku uložení penále v souvislosti s doměřením daňové ztráty za rok 2008 posuzoval. V předchozím rozhodnutí posuzoval zákonnost jiného rozhodnutí žalovaného, resp. jeho právního předchůdce, které v soudním přezkumu neobstálo, bylo zrušeno a žalovaný vydal nové rozhodnutí. K tomuto odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2011 č. j. 2 As 63/2011-60. Žalobce nesouhlasí ani se zamítnutím žaloby a odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 3. 2017 č. j. 1 Afs 250/2016-48, jímž kasační soud rozhodl o věcně totožné daňové otázce tak, že zrušil rozhodnutí Finančního ředitelství pro hl. město Prahu se závěrem, že penále nemělo být stanoveno. Dne 17. 10. 2017 žalobce v doplnění repliky odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 10. 2008 č. j. 2 Afs 80/2008-67.
8. Městský soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.) a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a

rozhodl o věci samé bez nařízení ústního jednání, jelikož s takovýmto vyřízením věci žalobce souhlasil a žalovaný nevyjádřil ve lhůtě stanovené soudem nesouhlas (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).

9. Městský soud se s argumenty žalobce ztotožnil.
10. Ze správního spisu vyplývá, že žalobce, tehdy daňový subjekt, dne 29. 6. 2009 podal řádné daňové přiznání k dani z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2008, vykázal v něm daňovou ztrátu ve výši 259 249 424 Kč. Dne 20. 12. 2010 podal ke stejné dani a stejnému zdaňovacímu období dodatečné daňové přiznání, v němž zvýšil základ daně o částku 16 586 792 Kč tím, že uplatnil za daňově uznatelný náklad částku 66 511 579 Kč jako úroky z úvěru od společnosti BATIF, zohlednil nadměrnou tvorbu a související zúčtování dohadných položek, a vykázal vyšší daňovou ztrátu ve výši 309 174 211 Kč. Výzvou ze dne 18. 1. 2011 správce daně vyzval daňový subjekt k doložení smlouvy prokazujících právní titul a výši úroků z úvěru od společnosti BATIF. Daňový subjekt dne 8. 2. 2011 smlouvu správci daně předložil. Dne 22. 4. 2011 správce daně vydal dodatečný platební výměr, jímž dodatečně snížil daňovou ztrátu podle řádného daňového přiznání za rok 2008 z poslední známé částky 259 249 424 Kč na daňovou ztrátu ve výši 242 662 632 Kč a neuznal žalobci uplatnění úroků z úvěru se společností BATIF a současně uložil účastníku řízení povinnost uhradit penále ve výši 829 339 Kč, tj. ve výši 5% z částky dodatečně snížené daňové ztráty (z částky 16 586 792 Kč). Proti dodatečnému platebnímu výměru podal daňový subjekt odvolání, které Finanční ředitelství pro hlavní město Prahu zamítlo rozhodnutím ze dne 23. 11. 2011 č. j. 13698/11-1200-100430. Daňový subjekt proti uvedenému rozhodnutí podal žalobu, o níž rozhodl městský soud rozsudkem ze dne 29. 7. 2016 č. j. 10 Af 2/2012-50 tak, že rozhodnutí tehdy napadené zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
11. Dne 8. 12. 2016 žalovaný napadeným rozhodnutím změnil výši penále z původních 5% v částce 829 339 Kč na novou výši 1% v částce 165 867 Kč z dodatečně snížené daňové ztráty. Změnu odůvodnil tím, že přechodné ustanovení § 264 odst. 13 daňového řádu mělo být správně vyloženo způsobem souladným s ústavním pořádkem. Správce daně měl stanovit penále podle právního předpisu příznivějšího pro daňový subjekt, měl aplikovat § 251 odst. 1 písm. c) daňového řádu. Správce daně neakceptoval snížení částky uvedené na ř. 40 dodatečného daňového přiznání o 66 511 579 Kč oproti částce uvedené v řádném daňovém přiznání, představující částku úroků podle § 25 odst. 1 písm. w) zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZDP“), které neuznal za náklady vynaložené na dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů. K aplikaci penále žalovaný uvedl, že daňová ztráta nebyla snížena na základě dodatečného daňového přiznání žalobce, nýbrž po provedeném postupu k odstranění pochybností, kterým nebyla uznaná částka uvedená v dodatečném daňovém přiznání. Z tohoto důvodu neshledal splněnou podmínku § 251 odst. 4 daňového řádu, daňovému subjektu proto vznikla povinnost úhrady penále z částky 16 586 792 Kč jako z částky, o níž byla snížena daňová ztráta oproti daňové ztrátě tvrzené v řádném daňovém přiznání. Tento skutkový stav není mezi účastníky řízení sporný.
12. Městský soud v nyní projednávané věci proto nutně musel dbát při respektování zásady legitimního očekávání a předvídatelnosti rozhodnutí, zda byl respektován v úplnosti závěr (právní názor) vyjádřený v rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 29. 7. 2016 č. j. 10 Af 2/2012-50, jímž soud žalovaného v dalším postupu zavázal, když rozhodnutí Finančního ředitelství pro hlavní město Prahu soud zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

V tamním rozsudku dospěl soud k závěru, že rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů rozhodnutí, resp. závázal žalovaného závazným právním názorem a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Současně soud přihlédl k aktuálnímu vývoji judikatury k nastolené otázce.

13. Městský soud se nejprve zabýval argumentem žalovaného na odmítnutí žaloby podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. z důvodu překážky věci rozhodnuté, že otázkou zákonnosti uložení penále v této věci se zabýval městský soud již ve zrušujícím rozsudku ze dne 29. 7. 2016 č. j. 10 Af 2/2012-50.
14. S uvedeným argumentem žalovaného se městský soud neztotožnil, jelikož předmětem soudního přezkumu je nově vydané napadené správní rozhodnutí, byť shodných účastníků. Není proto dána překážka *rei iudicatae*, neboť „[t]otožnost věci v řízení o žalobě proti správnímu rozhodnutí [§ 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s.] je dána totožností účastníků a napadeného rozhodnutí.“ (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2011 č. j. 2 As 63/2011-63). Jak dále vysvětlil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 9. 10. 2008 č. j. 2 Afs 80/2008-67 „právní názor vyslovený krajským soudem ve zrušujícím rozhodnutí je závazný pro správní orgán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). Pokud krajský soud ve zrušujícím rozsudku některou žalobní námitku neshledal důvodnou, znamená to pro správní orgán, že posouzení této otázky není povinen měnit, vyjma případů, kdy dojde ke změně skutkového či právního stavu, která změnu právního hodnocení odůvodňuje. To však neznamená, že by žalobce nemohl takové posouzení znovu napadnout v žalobě proti novému správnímu rozhodnutí a následně i kasační stížností proti novému rozhodnutí krajského soudu. Opačný přístup by totiž vyloučil možnost přezkoumání právního názoru krajského soudu vysloveného v jeho neprospěch v kasačním řízení.“ V nyní projednávané věci žalovaný vázán rozsudkem městského soudu ze dne 29. 7. 2016 č. j. 10 Af 2/2012-50 vydal nové rozhodnutí, v něm změnil v souladu se závazným právním názorem městského soudu ve prospěch žalobce procentní výši penále.
15. Žalobce v nyní podané žalobě nebrojí proti procentní výši uloženého penále, nýbrž proti vlastnímu uložení penále. Jinými slovy nastolil otázku, zda žalobci vznikla povinnost uhradit penále z částky doměřené daně, jestliže k doměření daně došlo po podaném daňovém přiznání, ve kterém daňový subjekt uvedl tvrzení daň zvyšující, přičemž správce daně tvrzení daně neuznal, v důsledku čehož došlo k doměření daně s uplatněním penále.
16. Městský soud předně konstatuje, že žalobce v žalobě samotné doměření daně nenapadá, netvrdí, že řízení o doměření daně bylo nesprávně zahájeno a vedeno v rozporu s procesními normami pro správu daní. S ohledem na absenci takových námitek se soud nemůže zabývat tím, zda k uložení daňové povinnosti došlo procesně legitimním způsobem.
17. Jak podle § 37b odst. 1 ZSDP, tak shodně i podle § 251 odst. 1 daňového řádu, daňovému subjektu vzniká povinnost uhradit penále z částky dodatečně vyměřené daně nebo z částky dodatečně snížené daňové ztráty tak, jak byla stanovena oproti poslední známé daňové povinnosti. Podle odst. 4 uvedeného ustanovení pokud je dodatečně vyměřován základ daně a daň podle dodatečného daňového přiznání nebo dodatečného hlášení, penále z částky, která je v něm uvedena, nevzniká.
18. V daném případě žalobce dodatečným daňovým přiznáním dobrovolně zpravit správce daně o uplatnění úroků z úvěru jako daňově uznatelného nákladu v plné výši a o zohlednění nadměrné tvorby a souvisejícího zúčtování dohadných položek, jež ovlivnily hodnoty na řádcích 20, 40 a 200 řádného daňového přiznání tím způsobem, že na řádku 20

původní částka 3 902 977 Kč se změnila na částku 20 489 769 Kč, jejich rozdíl je 16 586 792 Kč. Na řádku 40 původní částka 125 453 411 Kč se změnila na 58 941 832 Kč, jejich rozdíl je minus 66 511 579 Kč. Na řádku 200 původní částka minus 259 249 424 Kč se změnila na částku minus 309 174 211 Kč, jejich rozdíl je minus 49 924 787 Kč. O tuto částku se navýšila tvrzená daňová ztráta. Z uvedeného vyplývá, že žalobce v dodatečném daňovém přiznání uvedl tvrzení daň zvyšující i tvrzení daň snižující. Žalovaný, resp. správce daně, žalobci jím uvedené podklady dodatečného daňového přiznání jako celek neuznal.

19. Žalovaný na konstatované reagoval v posledním odstavci na str. 7 a navazujícím prvním odstavci na str. 8 odůvodnění napadeného rozhodnutí tak, že „*správce daně však až po provedení postupu k odstranění pochybností, zahájeném výzvou k prokázání skutečností ze dne 18. 1. 2011 dospěl k závěru, že nelze uznat úroky podle § 25 odst. 1 písm. w) ZDP jako náklady daňové, které měly dle žalobce vést ke zvýšení daňové ztráty. Navýšení na ř. 20 dodatečného daňového přiznání o částku 16 586 792 Kč oproti částce uvedené v řádném daňovém přiznání, představující zohlednění nadměrné tvorby a souvisejícího zúčtování dohadných položek, správce daně akceptoval, a proto došlo ke snížení daňové ztráty oproti daňové ztrátě tvrzené v řádném daňovém přiznání právě o částku 16 586 792,- Kč. Je zřejmé, že správce daně na jedné straně akceptoval tvrzení žalobce podle dodatečného daňového přiznání o navýšení na ř. 20 o částku 16 586 792 Kč, na druhé straně neuznal žalobci úroky z úvěru a doměřil daň ve výši tvrzení daň pouze zvyšující, tj. ve výši odlišující se od výsledného rozdílu na dani uvedeného v dodatečném daňovém přiznání. Z tohoto vyplývá, že v dodatečném daňovém přiznání tvrzený údaj daň zvyšující správce daně akceptoval a doměřil žalobci daň, proto podle soudu nelze z takto vzniklého doměrku stanovit žalobci za sankci penále. Došlo totiž k akceptaci zvýšení poslední známé daně v souladu s tvrzením žalobce.*
20. Obě tvrzení žalobce v dodatečném daňovém přiznání, a to jak daň zvyšující, tak i daň snižující, je pro účely stanovení penále třeba vnímat samostatně. Tvrzením zvyšujícím základ daně žalobce splnil svoji povinnost kvalifikovaným způsobem (podáním dodatečného daňového přiznání) správce daně informovat o nesprávnosti informací, z nichž posledně známá daň vycházela. Na základě tohoto upozornění správce daně také novou daň doměřil. Bylo by proto proti účelu penále ho v takové situaci penalizovat.
21. Jak dovodil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 2. 3. 2017 č. j. 1 Afs 250/2016-48 „*[ú]čelem penále je totiž motivovat daňový subjekt k plnění posledně zmíněné povinnosti. Daňový subjekt má o zjištění, že daň má být vyšší než poslední známá daň, kvalifikovanou formou – dodatečným daňovým přiznáním – správce daně zpravit. Aby byl motivován tuto povinnost plnit dobrovolně, zákon stanoví, že v případě doměření daně na základě takového sdělení se penále nestanoví.*“
22. Neuznání tvrzení snižujícího daň, v daném případě úroků z úvěru uvedeného v dodatečném daňovém přiznání, naopak při uvažování o penalizování doměření na základě prvního uznaného tvrzení, nelze považovat za relevantní. Jelikož účelem penále je motivovat daňový subjekt k podání dodatečného daňového přiznání v okamžiku, *zjistí-li, že jeho daňová povinnost má být vyšší oproti poslední známé daňové povinnosti.* Penále není konstruováno jako sankce za nesprávné tvrzení daňového subjektu v dodatečném daňovém přiznání, nýbrž jako sankce za nepodání dodatečného daňového přiznání u daně nesprávně stanovené.
23. V právě projednávaném případě daň byla doměřena na základě dobrovolného tvrzení žalobce v daňovém přiznání a takové doměření nelze proto penalizovat. Penalizace přitom

nemůže založit ani neuznání jiného tvrzení, uvedeného v totožném dodatečném daňovém přiznání.

24. Jak Nejvyšší správní soud ve shora zmiňovaném rozsudku ze dne 2. 3. 2017 č. j. 1 Afs 250/2016-48 dovodil, jehož závěry lze vztáhnout i na nyní projednávaný případ, „[p]o podání dodatečného daňového přiznání je tedy pro účely otázky stanovení penále třeba se zabývat tím, (i) zda se liší posledně stanovená daň od daně doměřené a jestliže ano, tak (ii) zda byla daň doměřena na základě tvrzení obsaženého v dodatečném daňovém přiznání. Jestliže byla daň doměřena na základě tvrzení obsaženého v dodatečném daňovém přiznání, tak se penále neuplatní, neboť došlo k dobrovolnému podání dodatečného daňového přiznání, které vedlo ke zvýšení daně. Jestliže však dochází k doměření daně nad rámec tvrzení uplatněných v dodatečném daňovém přiznání nebo z jiných okolností, než jsou okolnosti uplatněné v dodatečném daňovém přiznání, tak i přes podání dodatečného daňového přiznání se z takto nad rámec daňových tvrzení doměřené daně penále stanoví.“ Tomu se stalo i v právě projednávaném případě, jelikož k doměření daně v případě žalobce došlo podle dodatečného daňového přiznání. Podmínka pro aplikaci výjimky ze stanovení daňového penále byla splněna a penále tak nemělo být podle § 251 odst. 4 daňového řádu uloženo. Rozhodnutí žalovaného je proto nezákonné.
25. Městský soud proto podle § 78 odst. 4 s. ř. s. napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení, v němž je žalovaný podle odst. 5 téhož ustanovení vázán právním názorem v tomto rozsudku vysloveným.
26. Městský soud rozhodl o náhradě nákladů řízení podle § 60 odst. 1 věta první s. ř. s. Žalobce měl ve věci plný úspěch, soud mu proto přiznal náhradu nákladů řízení. Jsou tvořeny zaplaceným soudním poplatkem ve výši 3 000 Kč a náklady právního zastoupení za tři úkony právní služby (příprava a převzetí zastoupení, sepsání žaloby, repliku ze dne 28. 3. 2017; replikou ze dne 17. 10. 2017 žalobce toliko doplnil citaci judikátu nevňášejícího do věci žádné nové argumenty, soud ji proto neshledal relevantní za samostatný právní úkon), přičemž sazba odměny za jeden úkon právní služby činní podle advokátního tarifu (vyhlášky č. 177/1996 Sb.) částku 3 100 Kč (viz § 7, § 9 odst. 4 písm. d) cit. vyhlášky v rozhodném znění), tj. $3 \times 3\,100\text{ Kč} = 9\,300\text{ Kč}$, a tři paušální částky po 300 Kč (viz § 13 odst. 4 cit. vyhlášky v rozhodném znění), tj. $3 \times 300\text{ Kč} = 900\text{ Kč}$. Jelikož zástupce je plátcem DPH, připočte se částka ve výši 2 142 Kč. Celková výše nákladů, které žalobci v tomto řízení vznikly, činí 15 342 Kč. Soud proto uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení v této výši ve stanovené lhůtě do rukou jeho právního zástupce.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 6. října 2020

JUDr. Jan Ryba, v. r.
předseda senátu